

Arrest

nr. 58 885 van 30 maart 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaREN van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 12 januari 2011 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 januari 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat W. COUILLIER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, dienen op 28 oktober 2010 een asielaanvraag in.

Uit het Eurodacverslag blijkt dat hun vingerafdrukken genomen zijn op 26 augustus 2009 in Hongarije en op 28 oktober 2010 in Duitsland.

Op 29 december werd Hongarije om de terugname van verzoekers gevraagd.

Op 3 januari 2011 stemmen de Hongaarse autoriteiten in met de terugname van verzoekers.

De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid neemt ten over staan van beide verzoekers op 5 januari 2011 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit zijn de bestreden beslissingen die luiden:

- ten overstaan van eerste verzoeker:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten B. R.
geboren te P., op (in) (...)
van nationaliteit te zijn : Kosovo
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/10/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Hij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 04/10/1974.

Uit het Eurodacverslag van 28/10/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan zijn asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Duitsland (08/01/2010) en Hongarije (26/08/2009). Betrokkene verklaart tijdens zijn interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 14/12/2010 dat hij ongeveer anderhalf jaar geleden vanuit Servië naar Hongarije is gegaan en er een asielaanvraag indiende. Hij verklaart dat hij slechts vijftien dagen in Hongarije is gebleven, en vervolgens naar Duitsland is doorgereisd. Ook daar diende betrokkene een asielaanvraag in. Hij verklaart dat hij er een negatieve beslissing kreeg met een bevel het grondgebied te verlaten. Betrokkene legt de beslissing voor, genomen door de Duitse autoriteiten (dd 17/05/2010). Hierin wordt gesteld dat Duitsland de asielaanvraag van betrokkene niet zal behandelen gezien vastgesteld werd dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat was in overeenstemming met de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene reisde vanuit Duitsland naar België samen met zijn vrouw B. F. (°03/07/1973) en twee minderjarige kinderen.

Op basis van beschikbare gegevens werd op 29/12/2010 de terugname op basis van art 16.1.c van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 03/01/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkenes echtgenote en de minderjarige kinderen zijn eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokken hoorde dat in Brussel asielzoekers worden geholpen en geeft dit dan ook als reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wou indienen. Hongarije is, zoals eerder vermeld, een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van

art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. (...)

- ten overstaan van tweede verzoekster:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

aan de persoon die verklaart te heten B.F.

geboren te (...), op (in) (...)

van nationaliteit te zijn : Kosovo

die een asielaanvraag ingediend heeft.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene heeft op 28/10/2010 een asielaanvraag ingediend in België. Zij verklaarde een dag eerder in België te zijn aangekomen. Zij verklaarde eveneens de Kosovaarse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 03/07/1973.

Uit het Eurodacverslag van 28/10/2010 blijkt dat betrokkene voorafgaand aan haar asielaanvraag in België, reeds asiel had gevraagd in Duitsland (08/01/2010) en betrokkene verklaart zelf dat ze in 2009 ook in Hongarije asiel had gevraagd. Betrokkene verklaart tijdens haar interview op de dienst Vreemdelingenzaken van 14/12/2010 dat ze vanuit Servië naar Hongarije is gegaan en er een asielaanvraag indiende. Ze verklaart dat ze niet lang in Hongarije is gebleven, maar naar Duitsland is doorgereisd. Ook daar diende betrokkene een asielaanvraag in. Ze verklaart dat haar aanvraag werd afgewezen. De echtgenoot van betrokkene legt de beslissing voor, genomen door de Duitse autoriteiten (dd 17/05/2010). Hierin wordt gesteld dat Duitsland de asielaanvraag van betrokkene niet zal behandelen gezien vastgesteld werd dat Hongarije de verantwoordelijke lidstaat was in overeenstemming met de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkene reisde vanuit Duitsland naar België samen met haar man (...) en twee minderjarige kinderen.

Op basis van beschikbare gegevens werd op 29/12/2010 de terugname op basis van art 16.1.c van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 03/01/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon en de minderjarige kinderen op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkenes echtgenoot (...) is eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene geeft geen specifieke redenen op waarom ze haar asielaanvraag in België wil indienen. Ze verklaart enkel dat ze naar hier zijn gekomen omdat het een buurland is van Duitsland. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de

asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze in Duitsland van de trap viel. Ten gevolge van dit ongeval zou haar ruggengraat ernstig beschadigd zijn en zou ze reeds twee maal een operatie hebben ondergaan aan haar nek. Gezien betrokkene zich van Duitsland naar België kon begeven, kan niet aangenomen worden dat betrokkene niet in staat is zich naar Hongarije te begeven. Zoals eerder vermeld kan de reis door onze diensten worden georganiseerd. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf wenst te bekomen op basis van medische motieven dan kan zij een aanvraag indienen op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet. Op datum van deze beslissing had betrokkene evenwel nog geen machtiging tot verblijf op basis van medische motieven ingediend. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Hongarije.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Hongaarse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 16.1.c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten binnen de tien (10) dagen. Zij dient zich aan te bieden bij de bevoegde Hongaarse autoriteiten. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van "art. 3§2 - art. 15 van de Dublin-verordening."

Zij verwoorden hun middel als volgt:

"Doordat de Minister het bevel gegeven heeft aan verzoeker om zich binnen de 10 dagen na de beslissing aan te bieden bij de Hongaarse autoriteiten;

Terwijl dergelijk bevel in hoofde van verzoekers een schending uitmaakt van art. art. 3§2 - art. 15 van de Dublinverordening;

Dat verzoekers immers nooit asiel hebben aangevraagd in Hongarije, dat aldaar enkel hun vinger-afdrukken werden genomen en de Politie, zonder dat verzoekers hierom verzochten, onterecht in Hongarije in hun naam asiel heeft aangevraagd;

Dat er geen concreet bewijs voorhanden is van deze vermeende asielaanvraag door verzoekers;

Dat verzoekers wel gek zouden zijn om asiel aan te vragen in Hongarije, waar precies dezelfde problemen bestaan en dezelfde discriminaties bestaan jegens de roma-minderheid als in Kosovo, waarvoor zij net op de vlucht sloegen!

Dat verzoekers immers tevens zelf verklaarden asiel te hebben aangevraagd in België, omdat Roma hier beter behandeld worden als in Oost-Europa; Dat verzoekers dan ook formeel zijn wanneer zij stellen absoluut geen asielaanvraag te hebben ingediend in Hongarije; Dat er bovendien een communicatieprobleem was met de Albanese tolk, die waarschijnlijk de verwarring omtrent de vermeende Hongaarse asielaanvraag tot stand heeft gebracht;

Dat er derhalve van een Hongaarse asielaanvraag van verzoekers geen enkele sprake is en aldus België wel degelijk de asielaanvraag van verzoekers kan behandelen;

Dat verzoekster bovendien een beschadigde ruggengraat heeft en niet eens in staat is om zich te verplaatsen, zodat thans zelfs de nodige voorbereidingen getroffen worden om een regularisatieverzoek conform art. 9ter Vreemdelingenwet in te dienen op grond van medische redenen (Stuk 3);

Dat verzoekster aldus dringende medische zorgen behoeft en zich onmogelijk kan verplaatsen;

Dat het tevens voor zich spreekt dat verzoeker en de kinderen niet van hun zieke moeder onttrokken kunnen worden;

Dat verzoekers tevens een uitgebreide kennissen- en vriendenkring hebben opgebouwd in België, dit in tegenstelling tot in hun land van herkomst, alwaar zij niemand meer hebben op wie zij kunnen terugvallen;

Dat aldus wel degelijk aan de voorwaarden van art. 3§2 en art. 15 van de Dublinverordening voldaan is, zodat de bestreden beslissing zeer zeker vernietigd dient worden;

Dat het middel bijgevolg ernstig is;"

2.2 De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Het enig middel van verzoekers is gesteund op een schending van art. 3, §2 en art. 15 van de Dublinverordening.

Verzoekers beweren nooit asiel te hebben aangevraagd in Hongarije en houden voor dat de politie hun vingerafdrukken heeft genomen en zonder dat zij hierom verzochten een asielaanvraag in hun naam hebben ingediend.

De verwerende partij laat gelden dat deze loze en ongestaafde beweringen geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing.

In tegenstelling tot wat verzoekers vervolgens voorhouden, is er wel degelijk concreet bewijs voorhanden van de asielaanvraag van verzoekers in Hongarije.

Uit het Eurodac-verslag dd. 28.10.2010 blijkt dat verzoekers vingerafdrukken op 26.08.2009 genomen werden in Hongarije en hij daar een asielaanvraag heeft ingediend: het eerste cijfer na de landencode is een 1, hetgeen betekent dat er een asielaanvraag werd ingediend.

Beide verzoekers hebben bij hun interview bovendien zelf verklaard een asielaanvraag in Hongarije te hebben ingediend.

Bovendien heeft Hongarije de overname van verzoekers op 03.01.2011 uitdrukkelijk aanvaard in toepassing van art. 16.1.C van de Verordening (EG) 343/2003, artikel dat betrekking heeft op asielzoekers wiens verzoek in behandeling is en die zich ophouden in een andere lidstaat zonder daarvoor toestemming te hebben gekregen.

In de brief dd. 03.01.2011 waarbij de terugname van verzoeker door Hongarije wordt aanvaard, werd bovendien uitdrukkelijk meegedeeld dat:

"We hereby inform you, that the above named person applied for asylum in Hungary with his family on 25.08.2009. Due to their disappearance the process was ceased on 22.09.2009. We received take back request from Germany, and confirmed responsibility on 13.05.2010. They had absconded and the German authority notified us on this matter on 26.10.2010."

Een gelijkaardige vermelding werd opgenomen in de brief van de Hongaarse autoriteiten dd. 03.01.2011 betreffende verzoekster.

Verzoekers beschouwingen falen dus in feite.

De verwerende partij verwijst naar de concrete motieven van de bestreden beslissing, die hier als herhaald kunnen worden beschouwd en laat gelden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid in casu geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, zowel ten aanzien van verzoeker als ten aanzien van verzoekster een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten heeft genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, art.3§2 en 15 van Verordening (EG) 2003/343 inclusie.

Een schending van art. 3 §2 en/of art. 15 van de Verordening 343/2003 kan niet worden weerhouden.

Immers komt het niet aan verzoekers toe om zelf te kiezen in welk land zij hun asielaanvraag behandeld wensen te zien. Art. 3.2 van de verordening bepaalt immers:

"2. In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis".

Uit dit artikel kan geenszins de verplichting worden afgeleid voor de Belgische autoriteiten om de asielaanvraag van verzoekers zelf te behandelen, doch dit artikel enkel voorziet dat de Belgische autoriteiten deze mogelijkheid hebben. Desbetreffend heeft de verwerende partij uiteraard een eigen appreciatiebevoegdheid.

"Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 3, punt 2 van de Verordening 343/2003/EG moet worden opgemerkt dat deze bepaling in geen enkele verplichting voorziet, doch slechts vaststelt dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien ze hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische Staat vrij om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat de individuele vluchteling in een geval toe zelf te kiezen voor het land waar hij zijn asielverzoek behandeld wenst te zien, zodat verzoeker zich niet dienstig kan beroepen op dit artikel (R.v.V. nr. 28.657 van 15.06.2009).

Verzoeksters beschouwingen missen feitelijke en juridische grondslag, en kunnen niet worden aangenomen.

Bovendien hebben verzoekers geen specifieke reden opgegeven waarom zij hun asielaanvraag in België willen indienen. Verzoekster verklaarde enkel dat ze naar België is gekomen omdat het een

buurland is van Duitsland, verzoeker verklaarde dat hij naar België is gekomen omdat hij hoorde dat in Brussels asielzoekers worden geholpen.

Verzoekers tonen evenmin aan dat zij zich in de voorwaarden bevinden van art. 15 van voormelde verordening. Verzoekers hebben zelf verklaard geen familie te hebben in België of elders in Europa.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers, waarvan de behandeling aan Hongarije toekomt.

Ook verzoekers beschouwingen betreffende de medische situatie van verzoekster kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Bij haar asielaanvraag heeft verzoekster enkel vermeld dat ze in Duitsland van de trap viel waardoor haar ruggengraat ernstig beschadigd werd. Verzoekster zou reeds twee maal een operatie hebben ondergaan aan haar nek.

Gezien verzoekster zich van Duitsland naar België kon begeven, kan niet aangenomen worden dat verzoekster niet in staat zou zijn om naar Hongarije te reizen.

Bovendien blijkt uit het thans voorgelegde medisch attest niet dat verzoekster niet kan reizen en wordt op geen enkele manier aannemelijk gemaakt dat verzoekster niet op medische verzorging kan rekenen in Hongarije.

Huidige verklaringen als zou verzoekster zich niet kunnen verplaatsen zijn daarnaast ook strijdig met de stukken van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekers van plan waren om vrijwillig te vertrekken.

Op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, had verzoekster bovendien geen aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 ingediend.

Aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid kan dan ook niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met elementen waarvan hij geen kennis had op het ogenblik dat hij de bestreden beslissingen heeft genomen.

Ook op heden is een aanvraag 9ter (nog) niet ingediend. De loutere wens van verzoekster om een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter in te dienen kan geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Verzoekers hun beschouwingen falen in feite en in rechte en kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing.

Het enig middel kan niet worden aangenomen."

2.3. Artikel 3.2 van de Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Verordening 343/2003) bepaalt het volgende:

"(...) In afwijking van lid 1 kan elke lidstaat een bij hem ingediend asielverzoek van een onderdaan van een derde land behandelen, ook al is hij daartoe op grond van de in deze verordening neergelegde criteria niet verplicht. In dat geval wordt deze lidstaat de verantwoordelijke lidstaat in de zin van deze verordening en neemt hij de daaruit voortvloeiende verplichtingen op zich. In voorkomend geval stelt hij de lidstaat die op grond van de criteria van deze verordening voorheen verantwoordelijk was, of de lidstaat waar een procedure loopt om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk was, of de lidstaat tot welke een verzoek tot overname of terugname is gericht, daarvan in kennis."

Uit het administratief dossier blijkt dat bij het Dublininterview expliciet aan verzoekers werd gevraagd of er een specifieke reden is waarom zij precies in België een asielaanvraag wil indienen. De tweede verzoekende partij antwoordde dat België een buurland is van Duitsland nadat zij erkend had al in Duitsland en in Hongarije asiel te hebben aangevraagd.

In zoverre de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij zich diende te steunen op de humanitaire en/of soevereiniteitsclausule en de schending aanvoeren van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003, wijst de Raad erop dat deze bepaling in geen enkele verplichting in hoofde van de Belgische staat voorziet. Deze bepaling stelt slechts vast dat een lidstaat een ingediend asielverzoek steeds kan behandelen, zelfs indien hij hiertoe niet verplicht is. Het staat de Belgische staat vrij in het kader van zijn discretionaire bevoegdheid, om al dan niet gebruik te maken van deze mogelijkheid en dit ongeacht allerhande aanbevelingen die door derden worden gedaan. Deze bepaling laat individuele vluchtelingen in geen geval toe een staat te verplichten hun asielaanvraag te behandelen indien ten gevolge van de overige bepalingen van de Verordening 343/2003 de verantwoordelijkheid rust op een andere staat.

Voorts wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissingen omstandig motiveert waarom zij geen toepassing maakt van artikel 3.2 van de Verordening 343/2003. In de bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoeker wordt gesteld:

"Op 03/01/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkenes echtgenote en de minderjarige kinderen zijn eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokken hoorde dat in Brussel asielzoekers worden geholpen en geeft dit dan ook als reden op waarom hij zijn asielaanvraag in België wou indienen. Hongarije is, zoals eerder vermeld, een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. Betrokkene verklaart geen gezondheidsproblemen te hebben."

De beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekster motiveert in dit verband als volgt:

"Op basis van beschikbare gegevens werd op 29/12/2010 de terugname op basis van art 16.1.c van de Dublinverordening gevraagd aan Hongarije. Op 03/01/2011 lieten de Hongaarse autoriteiten ons weten dat ze instemden met de terugname van bovengenoemde persoon en de minderjarige kinderen op basis van art. 16.1.c van de Verordening van de Raad (EG) nr 343/2003 van 18 februari 2003. Betrokkenes echtgenoot (...) is eveneens het voorwerp van een terugnameakkoord met Hongarije. Hongarije is een volwaardig lid van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België gebonden, zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Hongarije dan in België zou genieten. Hongarije heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van betrokkene zal behandeld worden volgens de hoge standaarden die voortvloeien uit het Gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Een terugkeer naar Hongarije kan door onze diensten worden georganiseerd. De Hongaarse autoriteiten zullen bovendien tenminste drie werkdagen vooraf in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene (indien betrokkene van deze mogelijkheid wenst gebruik te maken) zodat aangepaste opvang kan voorzien worden.

Betrokkene geeft geen specifieke redenen op waarom ze haar asielaanvraag in België wil indienen. Ze verklaart enkel dat ze naar hier zijn gekomen omdat het een buurland is van Duitsland. Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België, noch elders in Europa. Een behandeling van de asielaanvraag in België op basis van art. 7 of art. 15 van de Verordening is derhalve niet aan de orde. In verband met haar gezondheidstoestand verklaart betrokkene dat ze in Duitsland van de trap viel. Ten gevolge van dit ongeval zou haar ruggengraat ernstig beschadigd zijn en zou ze reeds twee maal een operatie hebben ondergaan aan haar nek. Gezien betrokkene zich van Duitsland naar België kon begeven, kan niet aangenomen worden dat betrokkene niet in staat is zich naar Hongarije te begeven. Zoals eerder vermeld kan de reis door onze diensten worden georganiseerd. Indien betrokkene een machtiging tot verblijf wenst te bekomen op basis van medische motieven dan kan zij een aanvraag indienen op basis van art 9ter van de Vreemdelingenwet. Op datum van deze beslissing had betrokkene evenwel nog geen machtiging tot verblijf op basis van medische motieven ingediend. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekening in Hongarije."

Verzoekers weerleggen deze motieven niet. Verzoekers beweren weliswaar dat zij in Hongarije geen asielaanvraag hebben ingediend, maar deze bewering stemt niet overeen met de gegevens van het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt niet alleen dat de tweede verzoekende partij erkende in Hongarije asiel te hebben aangevraagd, maar blijkt dat de Hongaarse autoriteiten in hun brief bevattende de bereidheid tot terugname van verzoekers uitdrukkelijk bevestigen dat verzoekers op 25 augustus 2009 in Hongarije een asielaanvraag hebben ingediend. Het verzoekschrift gaat bovendien in tegen de eigen verklaring van de tweede verzoekende partij. Gelet op deze elementen kan er geen geloof gehecht worden aan de bewering in het verzoekschrift dat verzoekers geen asielaanvraag ingediend hebben in Hongarije.

Voorts dient de Raad vast te stellen dat de tweede verzoekende partij tijdens haar Dublinverhoor haar medische problemen ter sprake bracht zonder evenwel te kennen te geven dat zij door haar medische problemen niet kan reizen. Zoals de verzoekende partij opmerkt in haar nota blijkt dit evenmin uit het medisch attest dat verzoekers toevoegen aan het verzoekschrift. Evenmin gaf de tweede verzoekende partij aan dat haar medische problematiek de reden was om in België asielaanvraag in te dienen. Ter terechtzitting vraagt de Raad aan partijen of de tweede verzoekende partij inmiddels een aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. De verwerende partij stelt dat er bij de Dienst Vreemdelingenzaken niets gekend is omtrent een dergelijke aanvraag. Verzoekers beperken zich ertoe te verwijzen naar het verzoekschrift zonder aan te tonen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf gesteund op artikel 9ter van de Vreemdelingenwet is ingediend. Uit het administratief dossier blijkt dit niet. Bijgevolg acht de Raad de stelling dat de tweede verzoekende partij niet in staat is zich te verplaatsen onbewezen. Verder kan niet ingezien worden hoe de loutere bewering *“Dat verzoekers tevens een uitgebreide kennissen- en vriendenkring hebben opgebouwd in België, dit in tegenstelling tot in hun land van herkomst, alwaar zij niemand meer hebben op wie zij kunnen terugvallen”* kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De verzoekende partijen voeren de schending aan van artikel 15 van de Verordening 343/2003. Dit artikel bepaalt dat iedere lidstaat, wanneer hij niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, gezinsleden en andere familieleden kan herenigen op humanitaire gronden en dat in dat geval deze lidstaat op verzoek van een andere lidstaat het asielverzoek van de betrokkene behandelt. Dit is de zogenaamde humanitaire clausule. De verzoekende partijen laten evenwel na om aan te tonen dat zij vallen onder één van de in artikel 15 van de Verordening 343/2003 bedoelde situaties. Uit de bestreden beslissingen blijkt voorts dat de verzoekende partijen geen familieleden in België of in een andere Europese lidstaat hebben, gegeven dat overeenstemt met hun verklaringen ter gelegenheid van het Dublinverhoor.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en elf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN